

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: J. U.,
bytem

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2017, č.j. 530 817 281/315-LP,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í

I.
Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 9.1.2017, č.j. R-9.1.2017 – 421/530 817 281. Žalovaná přitom zamítla žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce především uvedl, že výrok rozhodnutí žalované je nicotný. Navrhl, aby soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému s tím, aby mu byl přiznán důchod podle záznamů o služebních příjmech po zrušení stupně utajení na základě zák. č. 412/2005 Sb.

III. Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve vyjádření nejprve zrekapitulovala průběh správní řízení a obsah rozhodnutí ve věci návrhu žalobce na zvýšení starobního důchodu. Dále uvedla, že dle žalobce rozhodnutí žalované ze dne 19.10.2016 530 817 281/315-LP neexistuje, neboť jej odmítl převzít. Podle jeho názoru proto nebylo doručeno a tudíž není. K tomu žalovaná citovala ustanovení § 23 a 24 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), které stanoví postup pro uložení zásilky a při překážkách doručování. Žalobce nebyl při doručování zásilky zastížen, a proto mu byla písemnost s rozhodnutím žalované pouze oznámena a uložena na poště. Odnos zásilky je na dodejce označen dnem 21. 10. 2016, přičemž úložní doba končila dne 31. 10. 2016. Žalobce však dne 22. 10. 2016 převzetí zásilky odmítl z důvodů zdravotních i politických. Je nerozhodné, zda tak učinil přes poučení podle ustanovení § 23 odst. 5 správního řádu nebo byl poučen při odmítnutí převzetí. Rozhodující tedy je, že zásilku s rozhodnutím odmítnul převzít a tudíž postupem dle ustanovení § 24 odst. 4 správního řádu mu byla doručena dnem neúspěšného pokusu o doručení, tj. dnem 22.10.2016.

IV. Replika žalobce

4. V replice žalobce zejména zdůraznil, že evidenčním listem Vojenský úřad sociálního zabezpečení způsobil újmu při výpočtu jeho starobního důchodu. Na základě zákona č. 412/2005 Sb., navrhnul odtajnění evidenčního listu důchodového zabezpečení. Dále uvedl, že Vojenský archiv (centrální registratura) povolávacím rozkazem rad F, č. 175412 potvrdil, že žalobce nastoupil základní vojenskou službu. Jeho aktuální zdravotní stav pak dokládá lékařská zpráva zařízení Kardio-Uh, s.r.o. ze dne 15.8.2017.

V. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
6. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
8. Žalobce předně namítal nicotnost napadeného rozhodnutí. Podle § 77 odst. 1 správního řádu, ve znění platném pro přezkoumávanou věc, tj. do 30.6.2017, je nicotné rozhodnutí, *k jehož vydání nebyl správní orgán věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.* Dle odst. 2 téhož ustanovení je dále nicotné rozhodnutí, *které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.* Soud k věci pro úplnost uvádí, že zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, došlo s účinností od 1. 7. 2017 k novelizaci § 77 správního řádu, podle něhož nicotnost (ze všech důvodů) již prohlašuje správní orgán, nikoli soud (viz část 106, čl. CLXIV, bod 14.); současně byl § 78 správního řádu vypuštěn. Soud dále k věci uvádí, že NSS se otázkou nicotnosti správních aktů zabýval mnohokrát. Rozšířený senát konstatoval, že „[n]icotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím“ (rozsudek ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS).
9. Obecně se za vady způsobující nicotnost považuje zejména absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost,

nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS).

10. Žalobce shora popsané skutečnosti netvrdil a soud ani z úřední povinnosti nezjistil, že by napadené rozhodnutí trpělo některou se shora popsaných vad a bylo pro nicotné. Naopak rozhodnutí vydal věcně i místně příslušný správní orgán. Z rozhodnutí je zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno, tj. zamítnutí námitek proti rozhodnutí žalované ze dne 9.2.2017, č.j. R-9.1.2017- 421/530 817 281. Je rovněž nepochybné, že bylo rozhodováno ve věci žádosti žalobce o zvýšení starobního důchodu. Rozhodnutí žalované v prvním stupni ze dne 9.1.2017, č.j. R-9-1-2017-421/530 817 281 bylo žalobci doručeno dne 2.2.2017. Napadené rozhodnutí žalované pak bylo žalobci doručeno dne 18.4.2017. Soud tedy nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí bylo nicotné.
11. V žalobě žalobce uváděl, že rozhodnutí žalované ze dne 19.10.2016, č.j. 530 817 281/315-LP není. Soud zjistil, že se jedná o rozhodnutí obsahující komplexní stanovení výše starobního důchodu žalobce. Z obsahu správního spisu (dodejky) soud ověřil, že žalobce odmítnul toto rozhodnutí převzít dne 22.10.2016, a to z důvodu *zdravotních i politických*. Podle ustanovení § 24 odst. 3 správního řádu, *jestliže adresát písemnosti, který je fyzickou osobou, nebo fyzická osoba, které má být předána písemnost adresovaná právnické osobě, pokus o doručení písemnosti znemožní tím, že ji odmítne převzít nebo že neposkytne součinnost nezbytnou k řádnému doručení, předá se jí poučení o právních důsledcích, které z jejího jednání uvedeného v [odstavci 4](#) vyplývají; nového poučení však není zapotřebí, pokud se ho adresátovi dostalo již podle [§ 23 odst. 5](#)*. Podle odstavce 4 téhož ustanovení *jestliže osoba uvedená v [odstavci 3](#) předání poučení znemožní nebo jestliže i přes poučení podle [§ 23 odst. 5](#) nebo podle [odstavce 3](#) doručení neumožní, písemnost se považuje za doručenou dnem, kdy k neúspěšnému pokusu o doručení došlo*. V posuzovaném případě je zřejmé, že žalobce odmítnul dne 22.10.2016 převzetí zásilky s rozhodnutím, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí předcházející den, tj. 21.10. 2016 a nebyla vyzvednuta. Ve smyslu shora citovaných ustanovení se pak rozhodnutí považuje za doručené dne 22. 10. 2016. Rozhodnutí žalované o námitkách pak ve smyslu § 88 a zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nabývá právní moci dnem oznámení, tj. v posuzovaném případě dne 22.10.2016. Soud provedl lustraci ve svých rejstřících a nezjistil, že by proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 22.10.2016 byla podána žaloba.
12. Žalobce dále namítal, že nebyly zohledněny údaje uvedené v evidenčním listu, který byl vystaven Vojenským úřadem sociálního zabezpečení. K tomu soud především uvádí, že podle § 18 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, *rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu, pokud se dále nestanoví jinak*. Podle odstavce 2 téhož ustanovení *pokud roku přiznání důchodu bezprostředně předchází kalendářní rok, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, jsou rozhodným obdobím tyto dva kalendářní roky. Přiznává-li se důchod ode dne, který spadá do kalendářního roku, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, je rozhodným obdobím tento kalendářní rok*. Podle předchozích vět se postupuje, pokud doba mezi dosažením 18 let věku a dnem, od kterého se přiznává důchod, přesahuje 30 dnů, a

není-li celá doba mezi 18. rokem věku a dnem, od kterého se přiznává důchod, vyloučenou dobou. Podle odstavce 3 téhož ustanovení, pokud doba mezi dosažením 18 let věku a dnem, od kterého se přiznává důchod, nepřesahuje 30 dnů, nebo je-li celá doba mezi 18. rokem věku a dnem, od kterého se přiznává důchod, vyloučenou dobou, anebo přiznává-li se důchod pojištěnci mladšímu 18 let, jsou rozhodným obdobím rok přiznání důchodu a předcházející kalendářní roky, v nichž měl pojištěnec vyměřovací základ. Podle odstavce 4 téhož ustanovení, do rozhodného období se nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986. Není-li však v takovém rozhodném období aspoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem pojištěnce (§ 16 odst. 3 a 8), prodlužuje se rozhodné období před rok 1986 postupně tak, aby zahrnovalo ještě jeden takový rok, nejvýše však kalendářní rok bezprostředně následující po roce, v němž pojištěnec dosáhl věku 18 let. Soud k věci dále uvádí, že z obsahu napadeného rozhodnutí a i rozhodnutí žalované ze dne 19.10.2016, jimž byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 14.6.2016, č.j. R-4.6.2016-425/530 817 281, kterým byl žalobci od 17.8.2016 přiznán podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění starobní důchod ve výši 12 869, plyne, že vyměřovací základy za rok 1986 (60 306 Kč), 1987 (61 272 Kč) a 1988 (20 424 Kč) byly zhodnoceny pro stanovení výše procentní výměry starobního důchodu. Soud přitom ověřil, že odpovídají údajům „Vlozek k záznamům o služebních příjmech za roky 1986 až 1988 (mzdových listů). Žalobce ani netvrdil, že by tomu tak nebylo.

13. Soud souhlasí se žalovanou, že žalobci ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění nebylo možné zhodnotit vyměřovací základy dosažené před rokem 1986, neboť počínaje tímto rokem měl alespoň 5 kalendářních roků s vyměřovacím základem (z osobního listu důchodového pojištění je zřejmé, že žalobce včetně roku 1986 měl takových roků 17). Žalobce přitom ani konkrétně nespecifikoval, co a v jaké výši nemělo být konkrétně zhodnoceno. Soudu ani není zřejmá argumentace, týkající se zrušení stupně utajení dle zákona č. 412/2005 Sb., neboť se shora uvedeného plyne, že žalobci byly zhodnoceny vyměřovací základy počínaje rokem 1986, tj. i ze služebního poměru. Jak plyne ze shora uvedeného, tak před tímto rokem mu nemohly být ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vyměřovací základy hodnoceny. Žalobce dále dokládá zprávu o aktuálním zdravotním stavu, avšak soudu není zřejmé, z jakého důvodu, resp. co tím chtěl doložit, pokud se to týkalo napadeného rozhodnutí.
14. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

15. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
16. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.